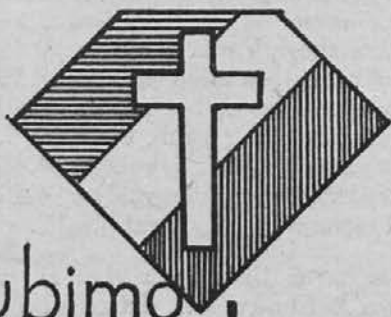

V luči vere

Ljubimo
svoj dom!

RAFAEL

Glasilno jugoslovanskih izseljencev
v Belgiji, Franciji, Holandiji, Nemciji.

Uredništvo: HEERLEN, Uilestraat 12a, Holandija.
Štev. 3

MARC 1933.

Izdajejo: Slovenski izselj. duhovniki.
Leto III.

SVETI JOŽEF.

Tak tih svetnik: niti besedice ni spregovoril v evangeliju, a zagotovo vemo, da je vsaj pri darovanju v templju rekel „Njegovo ime — Jezus“, ker je to po postavi moral. Le to povdarja sveti pisec, da je dobesedno izpolnil vsa povelja božja.

V škatljico nad hišnimi vratmi je vsak Jud spustil listič s svojim življenskim geslom. Jožefovo je gotovo bilo: „Glej, hlapec sem Gospodov.“ Pa ni bil nizkega rodu, izhajal je iz najslavnejše rodbine, iz kraljeve hiše Davidove v Betlehemu, zato je sam moral iti za časa popisovanja po nalogu cesarja Tiberija, da se je izpolnilo, kar je napovedal prerok Mihej 5, 2: In ti Betlehem Efrata („rodovitna dežela kruha“), majhen si med tisoči v Judu: iz tebe mi pride Gospodovavec v Izraelu, i njegov izhod je od začetka, do srečnih dni. — Kraljeve rodbine je bil, najvrednejši, da čuva Jezusa, saj predniki od Salomona da babilonskega ujetništva so bili izvečine pokvarjeni, ne vredni.

In moral je bežati v Egipt, opolnoči na daljno pot, med rjoventjem levov in šakalov, v tisti Egipt, kjer je pred tolikimi leti o njegovi predpodobi, o egiptovskem Jožefu, prvem ministru faraonovem, ta rekel: „K Jožefu pojdite. Jožef čuva pšenico za ves narod!“ Da, Jožef čuva ne samo pšenico za ves narod, Jožef čuva nebeški kruh življenja za ves svet: sveti Jožef je patron katoliške Cerkve: mož z žulji, ki ga je sam sveti Duh postavil za svetnika.

In Jožef se je vrnil z Marijo in Jezusom v Nazaret in tu se je pri njem učil dela On, ki je večna Modrost, tu je živela Družina, tista edinstvena, ki bo na veke vzor družin.

Take ljubezni ni bilo v nobeni družini in take pokorščine tudi nikjer. Tu je bil skromen dom trdo delo, pa blagoslovljeno; tu preprosta obleka in hrana, pa vendar največja zadovoljnost, saj ti trije so znali prav moliti in so čim več doma živeli. Tu ni bilo slišati kletve, ne nepotrebnega govorjenja.

Tri najsvetejše luči v temni noči greha.

Ali veš, ti mož, da je tvoja žena, sestra Najsvetejše?

In žena, veš, da je sveti Jožef varuh devic?

In, dete, veš-li, da je bil Bog, najboljši Bratec tvoj, tri-deset let pokoren dvema človekoma? Da je sladki deček tolikrat objemal in poljubljal Mamico in krušnega Očeta?

Da, ta naziv je sveti Jožef delil s samim nebeškim Očetom: angeli so samo božji sli, apostoli prijatelji, pravični deca, deviške duše neveste. Ubog delavec je rekel lahko tistemu, ki je Lastnik nebes in zemlje: Ti si moj! in Ga pritiskal na srce ter Materi izročil.....

Najlepša je bila Jožefova smrt: Marija mu je obrisala znoj čela, z eno roko se je oklenil Jezusa, z drugo Marije, Jezus

ga je blagoslovil in v sladkem spanju je odšel domov..... In ko je Jezus šel v nebo, je šel z Njim sveti Jožef. Potem je prišla še Marija in zdaj so dolgo, dolgo že vsi zopet skupaj in tako radi uslišijo, če jih prosimo posebno za pomoč v smrtnem boju, trije Najsvetejši:

Jezus, Marija, Jožef.

SLOVENSKE KATOLIŠKE MATERE

praznujejo vsako leto na dan, ko je Marija Devica mati postala, to je 25. marca svoj „materinski dan“. Ga li praznujejo tudi v tujini? Na vsak način bi bilo zelo lepo, če bi se ta dan vsi otroci — veliki in mali — spomnili svojih mamic in jim napravili kako veselje. Če je pa naša mati že v večnosti, pa naša dolžnost ni nič manjša, da se je spomnimo v svojih molitvah.

Kakor čujemo, se bodo v nekaterih krajih priredili našim materam v tujini posebni spominski „materinski dnevi“. Kje in kako, sporočimo drugič, ker danes baje še ne smemo — tako so nam naročili naši mali, ki hočejo presenetiti svoje mamice.....

Vse naše mamice — in tudi očetje, in sploh vsi, ki še kaj dajo na 4. božjo zapoved, naj pa prečitajo sledeče pismo, ki ga je pisala španska mati svojemu sinu — jezuitu, ko so ga španski rovelucionarji pregnali iz domovine.....

Pismo matere.

Ob razpustu jezuitskega reda v Španiji je pisala verna mati svojemu sinu jezuitu: „Dragi sin! Tvoj zadnji list sem mnogokrat prebrala. Tolažba je prepojila moje srce, ker mi tako preprosto odkrivaš čustva svoje duše in ker imaš trdno voljo, na tem potu vztrajati do konca. Da, tako delaj, moj sin! Bodi zvest takim navdihom milosti božje, danes bolj nego kdaj poprej, zakaj v preganjanju je pravi čas, da se s kažemo v ljubezni do Jezusa.

Bridka žalost me obide, kadarkoli se spomnim usodnega dne (ko je sedanja protiverska vlada razpustila jezuitski red). Dnevi tolike bridkosti, trenutki tolike tuge, ko so vas pognali iz samote, ven iz celic, stran od duhovnih vaj, proč od skupnega življenja, ko so vas iztrgali iz naročja sladke matere Duržbe Jezusove. Ubogi! Kaj si moral vse pretrpeti!

Pa blagrujem Te, moj sin, da je Jezus toliko mero svoje ljubezni razlil nate in Te osrčil, da greš za Njim, da se boriš ob Njegovi strani, da trpiš sovraštvo in preganjanje radi tega, ker si Njegov, Kristusov! Ostani pogumen, dragi sin! Kot zvest jezuit junaški izpolnjuj voljo poglavarja; s ščitom pokorščine in z geslom: „vse k večji časti božji“ stopaj strumno v preganstvo..... za rešenje duš. Bojuj se odločno. Jaz Ti

bom nudila pomoč svojih slabih molitev, da bi Ti Jezus podelil vztrajnost v milosti in zvestobo v poklicu.

Moj srčno ljubljeni! Ne razžali nikdar Jezusa, goreče ga ljubi in molče trpi. Daj, reci Jezusu, naj okoristi Tvoje trpljenje, da se bo čim prej povrnilo v Španijo kraljestvo Kristusovo, da bo sv. Cerkev spet svobodno zadihala, da bo zavladal spet mir, v tolažbo in v varstvo Družbe Jezusove. Bodi zvest, vzoren, „svet“ jezuit. Ne prezri nikdar mojega sveta: „skrbi za čisto vest in bodi slepo pokoren.“ Če boš tako ravnal, Te Tvoja že priletna mati v imenu Jezusovem zagotovi, da boš srečen, da boš vztrajal v dobrem.

Ko prinašamo Jezusu žrtev naše ločitve, darujmo se mu brez obotavljanja kot skrite pravne žrtve. Obnovimo vsi trije (misli še na svojo hčer karmeličanko) zdaj našo daritev; z ljubeznijo in z veseljem trpimo za sveto stvar, pripravljeni pretrpeti tudi mučeništvo, ako je božja volja.

Radi mene se ne vznemirjaj. Zagotavljam Ti, da se počutim srečno, odkar si se izvil iz mojega objema, da se daruješ Bogu. In ne dvomi najmanj, da sem vprav zdaj v času preganjaja, bolj kot sem bila kdaj poprej, srečna in ponosna, obenem pa nevredna, da imam sina „jezuita“. To mi je v čast, in v duhu se veselim, da trpiš za tako sveto stvar!

Izročam te z zaupanjem vsega svojega srca v naročje moje Matere, presv. Device, in božjega Srca Jezusovega. Naj te spremljata, varujeta, branita. V duhu Te bo Tvoja mama spremljala vsepovsod in bo stala zmerom ob Tvoji strani.

Tisti dan, ko boš zvedel o moji smrti, na žaluj, ampak moli „Te Deum“ v zahvalo za milost, da me je Jezus imel za vredno, izpolniti mi mojo srčno željo, da se zedinim z Njim. O nebesa, kdaj boste moja last!..... Dokler pa še živim, moli zame vsak dan, naj mi Gospod podeli milost svete smrti. V to molitev vključi tudi svojega očeta in svoje sestre. — Če Bog dopusti, da boš odpotoval, preden Te bom videla..... nagnila bom glavo in prevzeta od boli in ginjenosti bom vzela sveto razpelo in ga poljubljala govoreč: „Moj Jezus, sprejmi mojo zadnjo žrtev!“

Več bi Ti še povedala, pa sem tako slaba in iznemogla. — Zbogom..... do nebes, kjer Te bom čakala, da Te bom za vekomaj objela.

Blagoslavlja Te Tvoja mati

Franciška,

DOŽIVLJAJI SLOVENSKEGA DELAVCA V RUSIJI.

Draginja.

Kar človeka v sovjetski Rusiji posebno osupne, so sila težke prehranjevalne razmere, slaba hrana in pri vsem tem velika draginja.

Gotovo še niste pozabili, kako slabo se je živelo med svetovno vojno, ko so vsled pomanjkanja živil upeljali karte. Od ranega jutra so stale dolge vrste ljudi pred različnimi prodajalnami in čakali ure in ure, da so nazadnje dobili kako štruco kruha, v kateri je bilo vse drugo le moke ne. Kaj naši otroci, ki se iz dobrega belega kruha norčujejo, vedo, kako smo tedaj si želeli zopet enkrat se nasititi z dobrim kruhom. Hvala Bogu, ti časi so že daleč za nami in si jih ne želimo nazaj. In glejte, kar je pri nas še pozabljeno, to v Rusiji še danes, 14 let po svetovni vojni, obstoji. Tujec se čudi, ko gleda dolge vrste slabo oblečenih ljudi, kako čakajo potrpežljivo s kartami pred prodajalnami, da dobijo nekaj slabega črnega kruha in drugih za življenje potrebnih stvari. To se godiv miru in v deželi, ki bi bila lahko žitnica za celo Evropo in še več. Ali se v Rusiji ne pridelava več žita? O, pač, ampak, kar je boljšega, se izvažava v druge države, da dobijo sovjeti denar za komunistično propagando po svetu. Z ruskim denarjem se drugod oznanjajo komunistične nebesa, doma pa trpi ljudstvo pomanjkanje.

Za primer življenja na karte naj naveden nekaj cen, ki so bile lansko leto v Rusiji ob mojem ondotnem bivanju. Za

umevanje teh cen ne pozabite na dnevno plačo, ki je bila 3 do 4 rublje.

1 kg sladkorja	rubljev 1.29
1 kg surovega masla	rubljev 5.80
1 kg mesa	rubljev 3.20
1 kg slabega kruha	rubljev 0.45
1 kg prekajeno meso	rubljev 7.50
Eno jajce	rubljev 0.40
25 cigaret	rub. 0.65 do. 2.
škatlja sardin	rubljev 4.40
Buteljka slabega vina	rubljev 4.50
½ l žganja	rublj. 12.

To so cene na karte. Brez karte, kar se sploh dobi, je neprimerno dražje. V Moskvi sem dal za kg. grozdja rub. 5, za kg. jabolk rub. 4. V tem mestu sem se šel kopat. Nad blagjno je bil napis 1.50 rub. Dali so mi košček mila in dve brisači. Po končani kopeli hočem oditi, a tu me ustavi sluga in zahteva še 3 rublje. Ko se izgovarjam, da sem že plačal pri vhodu, mi pojasni, da je bila to le vstopnina. Torej bi moral celi dan delati, da bi si privoščil preprosto kopelj. — Kaj šele pijača! Če pomislim, da smo imeli v Franciji z lahkoto v kotu cele zaboje steklenic vina in piva in zato nismo nič stradali, šele čutim veliko razliko med ruskimi delavskimi nebesi in razmerami drugod.

Lahko si mislite, kako sem bil vesel, ko sem po teh žalostnih skušnjah zopet prestopil mejo ruske države. Ozdravljen sem bil popolnoma in boljševiski bacili mi ne bodo mogli več škoditi. Da bi se tudi drugi moji tovariši ne dali premotiti po sladkih obljubah, sem zapisal te svoje doživljaje v Rafaela i njih bom ustmeno povsod in vedno pripovedoval, kjer bom delal, da bom obvaroval pred žalostno skušnjo tiste svoje sotrpine, ki še verjejo in sanjajo o boljševiskih nebesih.

BOLJŠEVIŠKI RAJ.

Varšava, januarja 1933.

Danes smi imeli časnikari veliko senzacijo. Ze dalje časa se namreč sliši, da se vozijo skozi Varšavo proti Berlinu razni inozemski inženjerji, ki so bili v začetku petletke pozvani v sovjetsko Rusijo in so sedaj, ob zaključku petletke, odpuščeni iz službe in se vračajo domov. Po informacijah na komisarijatu varšavskega kolodvora jih je potovalo zadnje čase vsega 159. Za danes je bil napovedan nov transport. Lahko si mislite, da je bilo vse, kar spada k časnikarstvu, na kolodvoru. Posebej taka stvar zanima še Jugoslovana, ki navadno nima prilike videti avtentičnih potnikov iz sovjetske Rusije in se rad vdaja ali pravljicam propagande ali pa poletom svoje bujne fantazije.

Celi dan smo čakali na ta vlak, v pričakovanju, da bomo te inženjerje — kajti topot so bili inženjerji — videli in začasa, ko vlak stoji na postaji, mogli izleči iz njih nekaj novic „od očividcev“ o sovjetski Rusiji. Ves zmrznjen je slednjič prišel vlak in že smo dirjali po peronu. Slednjič smo jih iztaknili v berlinskem vagonu. 12 jih je bilo, med njimi 10 Nemcev in dva Amerikanca. Toda Bog pomagaj, kako so izgledali! Vsi poviti v vrečevino, mesto obutve noge zavite v cunje. In kakšne cunje! Po varšavskih ulicah je neznosno mnogo beračev, ki silijo skozi vsa vrata in okna, toda takih tipov, kot so bili ti inženjerji iz Rusije, med njimi ne najdeš. Nobeden ni maral sprva govoriti. Plaho so se ozirali okrog sebe in se časnikarjem umikali. Šele polagoma so se odvezali jeziki.

„Da, domov se vračamo,“ je začel govoriti eden, ki je bil „od stroke“ in ki je svoje dni iz navdušenja do komunizma pobegnil v Rusijo. „Tu je ves naš kapital!“ — in pokazal je 100 dolarski bankovec, ki ga je pretihotapil čez mejo in s katerim si bodo pomagali dalje do Berlina in domov. „Kako je tam?“ — „Kakšne so prilike?“ — „Delo?“ „Zasluzek?“

— V prašanja so kar deževala! Pokazali so nam hleb črnega sovjetskega kruha. Strašen je ta kruh in Bog ne daj, da bi ga naši ljudje morali enkrat jesti! Črn in trd, da ga moraš razmečati v vodi! Za okus, rajši ne govorimo! „In na ta kruh smo morali čakati vsak dan po več ur,“ nam razlaga Amerikanec s plavimi očmi.

Ko smo gledali njihove cunje, nam pravi drugi: „Te cunje v sovjetski Rusiji nič ne značijo. Tam je človek zadovoljen, če ima kaj jesti.“

„Stalin?“ — „Oh, da,“ se oglasi zopet eden, „jaz sem delal v Kremli in sem videl Stalina večkrat. On je napol hrom. Pa to v Moskvi ni nobena tajnost!“

„Najnovejši Stalinov dekret se tiče delavcev in določa, da vsak delavec, ki izostane en dan od dela, zgubi s tem pravico do vsake karte za živež. To jih je že mnogo nagnalo v brezup. Koliko jih je, teh nesrečnikov, ne vemo, ker poznamo samo kraje, kjer smo delali.“

„Boljševiški raj!“ je uvrigel poljski časnikar. „Bog nas varuj takšnega raja,“ je odgovoril inženjer-cigan, ko so nas podili iz vlaka, ki mora iti naprej proti Berlinu.

Ko smo mahali v pozdrav tem obledelim in izstradanim inteligentom, se me je polastila globoka melanholija. Ali je to Rusija? Ali so ti mladi inženjerji slika dejanskega polajaja v deželi onstran brezmejnih ravnin Volinije? In to so bili avtentični sotrudniki toliko opevane petletke!

Dr. Kuhar,
bivši izselj. komisar v Parizu.

HOLANDIJA.

Lutterade.

Društvo sv. Barbare si je izvolilo na svojem občnem zboru sledeči odbor: preds. Ivan Pouh, tajnik Martin Bobek, blag. Gašper Šolin, Aloiz Knez, F. Koprivšek, Fr. Reberšek, zastavonoša Vinc. Mesojedec, knjižničar Al. Knez.

Naslovi glavnih funkcionarjev: predsednik Napoleonbaan N. 69., tajnik Napoleonbaan Nord 71., knjižničar Timorstraat 13.

V Jugoslavijo sta odpotovala Henrih Pantner in Ivan Tkavc.

Koncert se je vršil za vse Slovence na pustni torek pri g. Francu Kapel.

Nove knjige je dobila naša knjižnica. Pridite po nje!

Brunssum.

Umrl je dne 25. februarja zvesti član društva sv. Barbare g. Štefan Grešak. Pokojni je bil rojen 25. 12. 1891 pri Celju, zabašča žalujočo ženo in dvoje otrok. — Pogreb, ki se je vršil 28. febr., je bil naravnost veličasten, kakor ga mogoče še nismo videli v Rumpen. Pred hišo žalosti je zapel pevski odsek „Gozdič je že zelen.“ Sprevedla se je udeležilo zelo mnogo ljudi. Društvo je bilo častno zastopano z zastavo, člani so nosili uniforme. Navzoč je bil tudi p. Teotim, g. Oberžan, se je takrat mudil v Nemčiji. Ob grobu mu je zapel pevski odsek „Vigred“, godba mu je zaigrala še zadnjo v slovo, nato se je zvezin predsednik poslovil v prav ganljivih besedah.

Za vdovo pokojnega so nabrali blagi ljudje znesek 31.40 fls.

Javna zahvala. Najlepše se zahvaljujem preč. duhovščini iz Rumpen, kakor sestram zelenakriža, ki so tako ne-sebično tolažile in pomagale mojemu pokojnemu možu. Hvala tudi slovenskemu društvu sv. Barbare, njenemu godbenemu in pevskemu odseku, hvala za vse vence in darila v denarju! Najlepša hvala tudi blagemu patru Teotimu, ki nas je tolažil s svojo navzočnostjo ob smrtni postelji in ob pogrebu. Hvala vsem spremljevalcem pri pogrebu!

Neža Grešak.

Družabni večer smo priredili društveniki dne 26. febr. Nastopil je dramatični odsek z burkama: Prevarani hišnik in Konvencionalne laži. Med odmori je svirala domača godba. Nad vse nas je zabaval g. Franc Selič s svojimi kupleti. Navzož je bil tudi č. p. Teotim.

Drobne novice.

Seja Zveze se je vršila 5. marca. Iz zapisnika povzemamo dela važnejše sklepe:

1. „Katoliški dan“ prirede katoliški Holandci dne 5. junija tl. (Binkoštni pondeljek). Tudi naša društva so povabljena. Udeležje se katoliškega dneva vsa društva z godbo iz Brunssuma in z vsemi zastavami. Tudi bo poleg skupnega zborovanja za Slovence posebno zborovanje.

2. Za „razmnoževalni aparat“, ki si ga nabavi uprava „Rafaela“ prispeva Zveza znesek 25 gold. Sme pa potem tudi Zveza uporabljati ta aparat.

3. Podpore se priznajo: vdovi Grešak iz Brunssuma znesek 5 gold., Jozefu Gričar iz Nieuwenhagen 10 gold., Gašparju Solin iz Lutterade 10 gold.

4. Službe božje v Nieuwenhagen in Hoensbroek ostanejo do nadaljnjega ob 9. uri.

Mohorjeve knjige naročite čimprej. 20. marca je zadnji dan! Javite se pri predsedniku društva!

Težka nesreča se je pripetila dne 26. febr. slovenskemu šoferju Ivanu Cerjak iz Hoensbroeka, ko je vozil neko družbo iz Holandi je v Aachen. Takoj, ko je prispel z avto preko meje, mu je privozil proti drug avto, ki pa ni ugasnil luči, tako je izgubil g. Cerjak orijentacijo in zavozil z vso silo v neko ograjo. Pri tem se je odtrgal del avta, vse potnike pa je vrglo ven. Smrtno se je ponesrečil Friderik Križnik, ki je nekoj ur pozneje izdihnil, težko ranjena sta bila tudi žena Ceriakova in g. Pintarič iz Heerlerheide; slednji se zdravi v bolnici v Aachenu.

Naše Poslanstvo v Haagu je s 1. marcem tl. prenehalo poslovati. Tako pripade Holandija zopet pod Poslanstvo v Londonu, kakor je bilo isto pred 1. aprilom 1930.

Kr. Konsulat v Heerlenu javlja, da zadnjih 14 dni ni odposlal potnih listov v podaljšanje na Poslanstvo, ker je Poslanstvo v Haagu prenehalo, ono v Londonu pa še ni prevzelo uradnih poslov za Holandijo. Oni, ki so oddali potne liste, naj počakajo, da bodo njihova imena javljena v Rafaelu in še le potem naj pridejo po potne liste.

Kdor mora nujno potovati, lahko dobi, če ima veliaven potni list, vizum na našem Konsulatu, če pa nima potnega lista, pa more istotam dobiti provizorni pasavant.

Poročila sta se v Heerlerheide Simon Versnik, stanioč v Keekstraat 15. in Iulka Križnik, doma iz St. Vida pri Planini, dne 27. febr. tl. Bilo srečno!

Dekliški krožek so osnovala naša slovenska dekleta pod vodstvom učiteljice gdčne Ažmanove. Dva sestanka so že imela, tretji se vrši v nedeljo 12. marca. Pridite vse!

Čas za velikonočno spoved se začneja s 4. postno nedeljo t. j. 26. marca in konča s trojiško nedeljo 11. junija.

V Heerlerheide se bo spovedovalo v soboto 25. marca zvečer ob 7. uri in v nedeljo pred sv. mašo.

V Chevremonu bo spovedovanje 26. marca pred sv. mašo.

V Lindenheuvel se bo spovedovalo v soboto 1. aprila ob 6. uri, in v nedeljo 2. aprila pred sv. mašo.

V Hoensbroeku se spoveduje istotako v soboto 1. aprila ob 6. uri zvečer, in v nedeljo 2. aprila pred sv. mašo, obakrat v Gezellenhuis Emma.

Slovenske službe božje v marcu ostanejo, kakor je bilo javljeno v februarški številki našega lista.

Naš blag pater Teotim nam sporoča, da je vsak dan do 9. ure dopoldan doma ter na razpolago, da lahko Slovenci

opravijo sv. spoved. Ob nedeljah je seveda na razpolago po posameznih kolonijah, kjer pač opravlja službo božjo za Slovence.

NAŠ UREDNIK NA POTOVANJU PO BELGIJI.

(Nadaljevanje.)

Zwartberg.

„Ta je pa fejest, ta je pa res kar za cajtenge“, tako sem si govoril, ko sem slišal tako novico, da sem se kar za glavo prijel. Samo en dan še le sem hodil po Belgiji, pa sem zvedel — čudite se! — da so poslali iz Holandije vse, da prav vse Slovence nazaj v Jugoslavijo. Nobenga ni več tam v moji ljubi Holandiji. Kar sapo mi je vzelo. Še le, ko sem prišel malo k sebi, so mi razodeli, da se to ni zgodilo včeraj in danes, odkar sem jaz v Belgiji, temveč da se je to zgodilo že pred nekaj meseci. No, zdaj sem se pa potolažil. Nak, Jaka, zdaj me pa ne boš! Pred nekaj meseci — in celo pred dvema dnevoma — sem bil pa še jaz v Holandiji, pa vem, da je bilo preteklo nedeljo še več sto naših dobrih Slovencev pri slovenski službi božji.

O, vi holandski Slovenci, naj vam ne vstajajo lasje, kakor so meni! Sedaj se tudi nič več ne čudim, če jo mi tostran Maaſa včasih kako nametno pogruntamo.

Našim bratom v Belgiji pa bodi v tolažbo povedano, da sem našel, ko sem se vrnil v Holandijo, vseh svojih dobrih 3000 (beri tri tisoč) Slovencev prav zdravih na holandskih tleh. Le mene se je — naibrž zaradi te „strašne“ novice — lotila hripa..... pa to je bolj maleſa pomena. Tri dni sem pa imel potem čas v nostelji premišlievati: kolikokrat smo si Slovenci že sami škodili s takimi in sličnimi „novicami“.....

Obisk na slovenski šoli.

Precej smo ze pomenili z našimi možmi in skrbnimi nami-cami, a tudi naše male sem želel videti. Našel sem jih krog njihovega blagega učitelja g. Štovička.

O, ti slovenska šola! Kakor kruh si potrebna naši deci! Kakor kruh, ki ti ga z znojim čelom reže tvoj učitelj! Kakor kruh, ki ti ga reže ljubeča roka....., ki ne išče sebe, temveč tebe, narod ubog, narod trpeč, narod krvaveč dostikrat na tujih tleh!

Ni mogoče razumeti, kako težka je služba izseljeniškega učitelja, ki se je odrekel skoro vsemu, odrekel svojim doma-cim, odrekel tolikim uzodnostim, odrekel lepim krajem do-movine, pustil takorekoč vse in šel, da reši ono našo mladi-no, ki se še rešiti da — ni mogoče razumeti tega, pravim, tistemu, ki tega sam ni okusil. Kdor ie pa doumel to veliko misionſko poslanstvo v vseh njegovih dimenzijah in ga je zgrabil z vso svojo dušo, ta pa tudi sme računati na uspeh. Izvzameno tu sicer vsako pohvalo šolskega nadzornika, reci-mo tudi priznanje katerekoli uprave, plačilo takega idealista je v zavesti: delam za najpozablieni del svojega naroda! Zavest tihih žrtev, ki so poznane le malokomu, ki niso zabe-ležene v „dnevniku“ ali „tedniku“, ki so pa tako dragocene, ta zavest je plačilo vseh plačil..... in v tej luči gleda tudi naš dober učitelj svoje delo.

Vsak teden se vam vozi trikrat v 11, 14 ali celo 19 km. oddaljene kolonije — in to vse s kolesom, in ob vsakem vremenu, kjer prebije potem vse dolge popoldneve med našimi malimi, ne da bi pri tem večkrat mislil na kosilo. Ves izčrpan se potem v poznih nočnih urah vrača nazaj v Eys-den. In vendar je vesel in navdušen. Prav tako!

Prav zanimiv je njegov „materijal“. Nekateri njegovih go-vore francosko, drugi flamsko, tretji poleg tega še nemško, dobro slovensko zna le malokdo — vsaj v nekaterih kolo-nijah. Tako si mora tudi učitelj vedno in vedno pomagati s tujimi jeziki, da more dovoljno razložiti deci slovenske izraze.

O napredku se more reči, da je prav dober, posebno še, če se upošteva okolnost, da je moral delati cele tri mesce

brez vsakih knjig. Zanimanje otrok za slovensko šolo je zelo veliko. Eno dejstvo je tako zelo razveseljivo: otroci se hoče-jo naučiti materinskega jezika. Posebno jim je pri srcu slo-venska pesem. Znajo že prav lepo zapeti: Naprej zastava, Lepa naša domovina, Kje so moje rožice, Bog daj srečo, Sveta noč in eno Marijino pesem. Zvezki so prav čedni. Tudi čitanje je že kar dobro, le da zelo moti nemška, francoska ali flamska izgovarjava, ki so je vajeni iz drugonarodnih šol.

Učitelj pripravlja tečaj za mlade vijoliniste ter igro „Po-vodnji mož“, ki jo želi s svojimi malimi junaki prirediti kon-cem šolskega leta. Čista dohodek je namenjen za izlet šolskih otrok v mesto Antwerpen.

Nekateri starši zeli dobro umejo pomen slovenske šole za njihove otroke, pri drugih bi bilo malo več pričakovati. Učitelj bi prav rad ustregel vsakomur po njegovi želji, pa žal ne gre, ker je preveč otrok, ki so tako zelo raztreseni po kolonijah. Želeti bi bilo, da bi prav vsi starši poslali svoje otroke v slovensko šolo. Kako prav jim bo prišlo, če se kdaj vrnejo v domovino. Nihče ne more reči: saj se ne vrnem nik-dar več!

Prav vesel sem bil, ko so mi Flamci pravili, kako velik „Kinderfreund“ je slovenski učitelj. Časten naziv, ki kaže vso ljubezen! Še bolj prisrčno se sliši, kadar beže naši mali za učiteljem, pa ga kličejo „stric, stric!“ ali pa še boljše „Onkel, Onkel, počakajte!“ Tudi sam sem kaj kmalu postal med temi malimi „stric“ — pa so se mi obesili na obe roki.....

* * *

Prehitro so minuli dnevi, tako, da nikakor nisem mogel obiskati še 4. naše kolonije v Winterslagu.

Opravil sem v nedeljo 29. januarja dve službi božji, prvo v Eysdenu, drugo v Winterslagu, pa že sem se moral popold-ne vrniti, da vidim, je-li so mi res vsi Slovenci odpihali v Jugoslavijo. Med potoma pa sem premišljeval lep izrek, ki sem ga našel zapisanega pri skrbni slovenski gospodnji na stenskem prtu:

Več je vredna domača gruda,
Kot na tujem zlata ruda!

Pripis. V Winterslag po pridem čimprej mi bo mogoče.

Razne novice.

Smrt v Eysdenu. Dne 8. februarja je po kratki mučni boleznii umrl naš rojak Ivan Jošt. Rojen je bil 1. 1887 v Te-harjih pri Celju. Pred 11 leti je zapustil s svojo družino do-movino in se preselil v Belgijo, kjer si je hotel pridobiti s svojim poklicem kot „elektromonter“ ter s svojo vztrajnost-jo zadovoljen kotiček v domačnosti. Njegovo življenje je bilo vssekozi solidno.

Bil je dober družabnik in vnet Jugoslovan. Po nekaj letih neumornega dela v tujini si je že postavil lastno hišo. Neu-godne družinske razmere pa so ga prisilile, da je dal hišico v najem, sam pa se preselil v drugo stanovanje. — Precej se je že privadil svojim novim življenjskim prilikam, tu pa pa dohiti močan prehlad in ker se ni ozil, ga iztrga neusmiljena pljučnica i z kroga dobrih mu prijateliev.

V petek 10 febr. so ga njegovi prijatelii spremili na zadnii poti v tako velikem številu, ki ga zasluži človek, kakor je bil on. Naj počiva v miru!

Hripa še vedno močno razsaja v Limburgu. Skoraj je ni družine, kjer ne bi delala ta nerodna bolezen preglavic. — V Waterscheiu so morali celo za nekaj časa zapreti šolo. — Zato je dobro, da naši ljudje to bolezen poznajo in se kar moč proti njej zavarujejo.

Nobena nalezljiva bolezen se ne razširi tako hitro in tako daleč kakor hripa. Beseda „hripa“ je slovanskega izvora, ne vem zakaj jo je imenujeio „španska bolezen“, kar je pa do-cela napačno. — Povzročitelji hripe je prav majhen bacil, ki prebiva najraiši v sapniku. Človek se ga naleze navadno iz ust drugega človeka, ki govori ali kašlja ali kiha, pri čemur mu škrope iz ust sline z bacili. Slični bacili pridejo tudi v je-dila in z njimi vred v prebavila.

Okuženi zboli mahoma. Toži, da ga boli glava in se nadoma čuti močno oslabelega. V očeh ga tišči in boli. Ne diši mu nobena jed, ne pijača. Po udih ga trga, po hrbtu pa mrazi. Vročina v telesu narašča in spremlja ga suh kašelj in nahod. Vsi ti znaki se pojavijo prav naglo in tudi izginejo že po nekaterih dneh. Hripa ni huda bolezen, včasih pa je silno nevarna, posebno ljudem, ki je prej še niso imeli. Po njej se ramreč zelo rada pojavi pljučnica, zelo rada zapusti tudi dolgotrajne posledice na živcih.

Hripe ali influence se težko ubranimo, ker se je silno lahko nalezemo. Kdor zboli na hripi, naj takoj leže v postelj, pije vroč lipov čaj ter da poklicati zdravnika. Močno dovzetni za hripa so otroci, ki jo zelo razširijo, ker živijo skupno, kakor v šoli itd. Starši šoloobveznih otrok pazite, da se vam otroci ne prehlade, in naj ne letajo po ulicah, kjer so izpostavljeni še mnogim drugim nesrečam. S. Š.

FRANCIJA.

Aumetz.

Banka Baruch iz Pariza je naklonila g. izseljeniškem duhovniku Antonu Švelc velikodušen dar 650 fr., za kar ji bodi na tem mestu izrečena najlepša zahvala. Ker je bilo darilo izročeno za slov. mis. knjižnico, je knjižnica izplačala 500 fr. g. izseljeniškem duhu. Kastelicu za povrnitev stroškov, ki jih je imel s knjižnico, 89 fr. za zaboj časopisov od Prosvetne zveze v Ljubljani, ostalo pa za vozne stroške 54 knjig, katere so bile darovane za knjižnico.

Pri tej priliki bi vse opozoril, da bi se knjižnice pridno posluževali in knjige vneto prebirali. To je najcenejša in najbolj plemenita zabava. Knjižnica se je izpopolnila z novimi knjigami, kar se bo po možnosti nadaljevalo. Ustanovil se je tudi poseben mladinski oddelek, da bo tudi kaj branja za mlajše. Starši, dajte v roke dobro knjigo Vašim malim. Na ta način se bodo še najlažje dobro priučili materinemu slovenskemu jeziku.

Šola.

Pouk v slovenskem katekizmu je za šolske otroke vsako soboto in ponedeljek ob 11. za nižjo skupino, ob torkih ob 11. pa za višjo skupino. Skrb staršev bodi, do bodo otroci vedno polnoštevilno prihajali, in naj ne bo vsak vzrok dovolj tehten, da kdo izostane. Poleg tega imajo otroci vsak četrtek pevsko vajo v stanovanju g. organista Biščaka. Pevci so nasplošno vsi prav dobri in ker radi pojo bomo kmalu mogli v cerkvi sem in tja poskusiti z ljudskim petjem, kjer naj bi poleg odraslih sodelovali tudi otroci. V ta namen so dobili otroci posebno knjižico „Kvišku srca“, katero naj skrbno hranijo in se naučeno iz nje učijo.

Tucquegneux.

Ob svojem prihodu v Aumetz, sem obiskal tudi šolo na Marini, ki jo jako vzorno požrtvovalno in spretno vodi g. učitelj Jankovič. Pozdravili sta me jako lepo dve učenki, ena s kratkim govorom, druga pa celo s pesmijo kakor sledi:

V pozdrav našemu gospodu katehetu.

V naše težke dneve
sonca sije malo,
da bi sive megle,
skrb in bol pregnalo.

In pogledajte, danes
zopet zarja vstaja,
ko v pozdrav nam roko
naš gospod podaja.

Naša težka pota
z nami bode hodil
in k Očetu duše
spet nazaj bo vodil.

Kadar pa zasveti,
s toplim čarom greje
in v potrtih dušah
spet budi nadeje.

Tam od doma, daleč,
daleč za gorami
iz ljubezni svete
prišel je za nami.

Bodite pozdravljeni
iz srca globinel
Z Vami glagoslov naj pride-
več ne zgine!

Za sklep so otroci zapeli še nekaj narodnih pesmic s spremljevanjem citer. Peli so tako naučeno, da so tudi mene brž potegnili sa seboj in sem zraven svoj bas dodajal. Samo slovenščina včasih malo ponagaja. Š. A.

V nedeljo 19. febr. so raztreseni drobci Slovencev spet dobili priliko priti skupaj na prireditev v Tucquegneux. Odziv na razposlana vabila je bil precejšen. Tu smo videli mnogoštevilno zastopane slovence iz daljnega Giramonta, iz Ste Marie aux Chênes (naložili so se kar na tovorni auto) in iz drugih manjših krajev. Velika dvorana v hotelu de la Gare je bila skoro polna. Za uvod nas je dvignil v slavnostno razpoloženje tamburaški zbor, ki sicer ni mnogoštevilen, a je zato tem bolje izvežban. Sledile so pevske točke. Ženski zbor (10) nam je predvajal „Srce je ranjeno“ in „Sem slovenska deklica.“ Živobarvani predpasniki pri zboru so skoro vzbujali vtis narodnih noš, kar se je lepo prilegalo vsebni pesmi. Prav nič ni zaostajal moški zbor (7). Nekateri so celo bili z moškim petjem bilj zadovoljni, kar pa je splošno znano, ker se moško petje nekako bolj prilega našim ušesom. Moški kvartet nam je pa še za nameček z občutkom zapel „Slovenec sem.“ Končno so se vsi pevci združili v mešani zbor in so nas razveselili s koroško narodno „Gor čez izaro.“ Pesem bi učinkovala še lepše, ako bi bilo več moškega zbora. Po mojem okusu bi moralo biti pri mešanem zboru polovico več moških, kakor žensk, da petje ne visi nekako v zraku, temveč vzeti polno in nasičeno. Seveda je radi pomanjkanja moških pevcev tak zbor mogoče sestaviti le v jako ugodnih okolščinah.

Smeh in zabava pa sta prišla med navzoče ob petju kupletov. G. kantiner Globokar je izzval splošen smeh s kupletom Piskrovezec, g. Muhič pa s kupletom. „Pri oknu deva je slonela.“ Za kratkočasje je poskrbela še naprej igra „Stari grehi.“ Na vabilih je bilo, da bodo Stari grehi izzvali salve smeha, pa so ga res. Vsi igralci so prav spretno igrali in so nas popolnoma zadovoljili. Še nekaj sem opazil in je prav, ako omenim. Povsod se pozna spretna roka g. učitelja Jankoviča in zelo bi ga pogrešali slovinci, ako bi v kratkem moral zopet nastopiti učiteljsko službo v Jugoslaviji. Š. A.

Audun le Tiche.

Zelo so se že razredčile slovenske delavske vrste v Franciji. Kriza povsod pometa, tako tudi tu. Od prejšnje cvetoče slovenske kolonije so le še ostanki a ne slabi. Po večini so skoro sami primorski slovinci; vsi narodno zavedni in naučeni. Opaziti je, da vsi slovinci tu jako radi berejo, kar je vredno, da se omeni. K maši ob nedeljah tudi gredo, samo tako pravijo, da jim včasih časa zmanjka. Pa ga bodo našli ker edino časa jim kriza še ni odščipnila, temveč celo prinesla zvrhan koš.

Liévin P. de C.

Razno. Boljši časi se nam obetajo v naši koloniji. Pa ne mislite, da je delavska kriza že minila; ta se nas stanovitno drži. Pač pa se je pojavila neka prebrisana starejša ženska doma nekje v Belgiji, ki proti mali prostovoljni odškodnini — že od 5 fr. dalje — napoveduje našim ženam srečo in obljublja, da jih bo rešila vseh bolezni. Srečo napoveduje ne iz kart, ampak za spremembo iz soli, ki jo udeležinke nesejo nato domov v nadalno porabo. Glede bolezni prime pacientko enostavno za roko in že ve, kje tiči bolezen.

Uradni dan je imela dosedaj v neki tukajšnji slovenski hiši in že čujemo, da se za to čast poteguje že neka druga slovenska družina, kamor v kratkem zopet pride delit srečo in zdravje. Če bo kaj sreče in zdravja, za enkrat še ne vemo. Kar vemo ja to, da omenjena čudodelka odnese vselej lepo svoto naših težko prisluženih frankov, torej bo vsaj sama srečna. Ker priporoča ljudem tudi molitev, bo gotovo zadovoljen tudi naš župnik, ko bo videl odslej slovensko službo božjo bolj obiskano.

Nauk: Ljudje božji, imejte pamet, da nas ne bodo imeli domačini v posmeh!

Nov rekord. Nekemu našemu tukajšnjemu rojaku je žena že petič pobegnila. Da enkrat ujede, nato smo se že nekoliko navadili, a da bi bila katera kar petkrat dezertirala, to je tudi za nas nekaj novega.

Bruay-en-Artois.

Prieditve. Naše marljivo društvo sv. Barbare nam je zopet priredilo 12. februarja lep zabavni večer. Na sporedu je bila igra „Divji in nedeljski lovci“ in več pevskih točk.

Predpust je šel skoro neopažen mimo nas. Običajne bale je kriza umorila. Zato je prav, da nam je vsaj naše društvo podalo nekaj poštene zabave.

Ce se **Slovenka v maškoro** napravi. Na poseben domislek je prišla neka tukajšnja korajžna Slovenka. Maskirala se je za prav revno beračico in šla pobirat po hišah milodarov. Ker je res prav žalostno izgledala, je našla dosti usmiljenih src, ki so ji bogato napolnili košaro. Ko je dosti nabrala, je nesla vse te darove neki revni slovenski udovi, katere otroci so z veseljem uživali pustne darove naših gospodinj.

Ali ste imeli še kje kaj tako pridnih maškar?

MED NAŠIMI V NEMČIJI.

Pred vojno je veljala Nemčija za naše Slovence, ki so prišli tjakaj, kot neka obljubljen dežela. „Tu se je včasih dobro živelo, mogoče predobro, ker nismo znali tega ceniti“, tako slišiš danes tožiti naše ljudi, če prideš med nje, „danes pa ni več tako.“

In zares, slabo, zelo slabo je danes v Nemčiji za naše ljudi. Ne morem verjeti, da je kje drugje še slabše, kakor tu. Saj najdeš kraje, kjer izmed 100 moških komaj po eden ali dva hodita na delo. In če ze voziš tam okrog Essena, kjer se preliva eno mesto v drugo in je celo pokrajina takorekoč le eno samo veliko mesto, vidiš nešteto tovarn in rudnikov, ki so docela ustavili svoj obrat. Velikanska tovarna tam nekje zadaj za Essenom, okrog katere imaš gotovo nad eno uro hoda, in ki je dala pred leti tisočim in tisočim zaslužka, stoji danes kot nekak žalosten spomenik krivičnega kapitalističnega reda. Kako milo stori človeku, ko hodi okrog take tovarne, ki je pred leti izsesala iz našega človeka toliko krvi, ki je tolikim skrajšala življenje, ki je tolikim vzela življenje — potem pa lepega dne vse one, ki so še preostali in ki bi radi na svoja stara leta mirno uživali svoj košček trdo zara-

Res je sicer, da ie za naše brezposelne v Nemčiji poskrbljena služena kruha, hladnokrvno postavila na cesto. no — glasom pogodbe, ki jo je sklenila naša država z Nemčijo pred nekaj leti —, kakor mogoče nikjer v drugih evropskih državah, res je, da dobivajo brezposelni tudi podporo, a ta kruhek je pa le in ostane bridek, ker ie kruh milosti. Naš človek ie navajen delati in mu je kruh, ki si ga je sam zaslužil, najslajši. Sicer so pa tudi te brezposelne podpore tako nizke, da se pač živi, a da se komaj živi.....

Oni pa, ki hodijo na delo, so pa največkrat še na slabšem. Zasluži sicer na šibt do največ 8 mark (če dela na akord), sicer ie dnevna plača najvišja 6.70 Rm za kopača in 5 Rm za vozača; a kaj pomaga ta še precej lepa dnevna plača, če se pa ne dela več ko po tri dni v tednu, včasih še celo samo po dva dneva. Od celotne mesečne plače se potem odtrga delavcu, ki dela zunaj, 17½%, delavcu, ki dela v jami pa 13½% za socialne svrhe.

Bolniška blagajna ima 21 razredov (Lohnklasse), tako dobivajo potem delavci prav različno svoje bolniške prispevke v slučaju bolezni. Kdor je n. pr. v 10 razredu, dobiva 2.50 Rm dnevno, kdor je ranjen, dobi izplačano bolniško blagajno vse dneve, kdor je bolan, pa še le počeni s 4. dnem.

Ce se praznuje najmanj 3dni v tednu, potem priskoči rudariem država na pomoč, ker bi sicer sploh ne mogli shajati. Iz takozvane „Kurzarbeiterunterstützung“ daje namreč oženjenemu po 2.80 Rm, samcu pa po 2.20 Rm tedenske podpore.

Vsak rudar ima pravico do največ 12 dnevnega dopusta na leto; takrat dobiva 70% svoje redne plače.

Pokojnina (popolna) se priznava po 25 letih službe; takrat prejme rudar 84.50 Rm mesečne pokojnine.

Kljub izredno težkim časom, ki jih doživljajo naši ljudje v Nemčiji, in kljub mnogim nasprotnikom in hujskačem, ki so se skušali na precej smešen način zlasti zadnje čase med njimi uveljavljati, pa se mora priznati, da je

katoliško društveno življenje

med njimi ne le prav lepo, temveč na več krajih vzgledno urejeno. O zgodovini teh društev, katerih nekatera so proslavljala že svoj srebrni jubilej, bomo spregovorili ob drugi priliki.

Danes bi radi povdarili le globoko **versko prepričanje** in iz njega izvirajočo zvestobo v izvrševanju verskih dolžnosti, kar oboje je tako lepa poteza našega Slovenca v Nemčiji, do more vsakogar, ki je bil enkrat priča slovenske službe ali skupne molitvene ure, globoko ganiti.

Slovenskemu duhovniku iz Holandije je bila pred dnevi dana prilika, da je obiskal nekatere naselbine naših rojakov v Nemčiji. Kako zelo se je začudil, ko je po večerih zagledal pred spovednico cele dolge vrste naših dobrih Slovencev, ki so prišli na kratko vabilo društvenega predsednika..... Začudil, pravim, se je, ker predobro ve, da ni povsod med našimi tako.....! In kako veselo se sliši, če izjavlja nemški duhovnik: „Tri dni smo imeli molitveno uro, in vsak dan so prišli Slovenci od 4—5 v tako lepem številu, kakor danes in vsak dan so molili in peli lepo, da je bilo veselie.“

Kako naj potem slovenski duhovnik, če pride med nje, ne pove lepe, vsodbudne besede?! In če človek ve, da imajo ti dobri ljudje toliko sovražnikov, ki jim skušajo po-teptati to, kar je njim najsvetejše, in če človek ve, da so vstali ti nasprotniki iz njihovih lastnih vrst, da so torej ljudje, ki so pred leti sami hodili v cerkev in sklenali roke ter molili: Oče naš..... daj nam danes naš vsakdanji kruh.....! — če človek vse to ve, ali ni potem kar po sebi umevno, če smo n. pr. pri nekem zborovanju, kjer so nasprotniki tako zelo hudobni, da so hoteli preprečiti razgovor s slovenskim duhovnikom, molili za svoje sovražnike javno Oče naš..... Še navzoče Nemce je ganil prizor. Kakšen utis so odnesli oni Slovenci, ki nasprotujejo katoliškemu življenju, in ki so bili navzoči pri tej molitvi, se da težko reči. Eno pa je gotovo: naši verni Slovenci so pakazali, kako globoko umejo Kristusov nauk: Ljubite svoje sovražnike, dobro storite njim, ki vas preganjajo! To je bil za mnoge nas, ki smo bili navzoči najlenši dan.....!

Najprej ie obiskal g. Oberžan iz Holandije kolonijo Meerbeck pri Moersu. Na U, strasse 19, stanuje „glava“ katoliškega društvenega življenja g. Ivan Lindič. Koliko društev ima pod svojo oblastjo, smo se pozabili informirati. Sicer pa želimo, da nam enkrat g. zvezni predsednik sam pošlje natančen pregled vseh društev, ki so včlanjena pri Zvezi z naslovi vseh predsednikov. To bi prav gotovo veliko pripomoglo k zblizanju društev v drugih državah, kakor si to nemški Slovenci sami žele. Med raznimi zanimivi stvarmi, ki nam jih ie pripovedoval g. Lindič iz društvenega življenja v Nemčiji, bi za danes posneli le vest, da je prejela Zveza katol. društev za Božič — za obdarovanje otrok — od Banske uprave 5000 din, in enak znesek tudi od Ministrstva Socialne Politike. Enake zneske je preiela tudi Zveza podpornih društev, koje predsednik je g. Bolha, ki dobiva baie od naše države tudi redno mesečno plačo 335 mark. — O vseh drugih zanimivostih iz društvenega življenja nam bo g. predsednik Lindič gotovo sam poročal pismeno.

Slovenski duhovnik je obiskal nadalje še Hochheide, kjer je navdušen govornik in predsednik društva g. Franc Vabič s svojim ognjevitim govorom prav močno podžgal ogenj verske gorečnosti v vseh navzočih, kar ie napravilo nedvomno tudi na navzoče Nemce kar najbolji utis. — Prav lena zborovanja so bila tudi v Osterfeldu in Essen-Borbecku, dalje

v skoro polni veliki dvorani v Gladbecku, zadnji dan pa v Wanne-Eickel in Rauxel.

Če je bil prvi korak v Nemčiji h „glavi“, potem se pač ne sme pozabiti tudi na „srce“ katoliškega življa naših izseljencev. Saj veste koga mislimo..... Ni sicer to veliko, blago srce več v sredini med ne malo družino-slovensko, ali vendar nič manj topleje ne bije in nič manj ne ljubi „svojih“, če tudi bolj s vzhoda.....

Kdo ne pozna g. vikarja Tensundern?!

Ze nad 20 let se trudi za naš ubog narod, vsa leta svoje dušnopastirske službe je posvetil povečini našemu človeku, naučil se našega jezika prav dobro, bil nešteto krat v naši domovini — zato nas pa tudi pozna, kot mogoče nihče v tujini. Nikdar nas ne obsoja, povsod le zagovarja, ker nas pač pozna.....!

In njegova hišica tam v Hövel pri Hammu..... Ali ne spominja taka zelo na naše slovenske domove tam sredi zelenih poljan?!

In ves navdušen kakor je g. konzistorijalni svetnik za nas in naše kraje, ima v svojem stanovanju skoro izključno le slovenske slike: na najodličnejšem mestu sv. Cirila in Metoda, dalje sliko „zemeljskega raja“ — Bled, „Triglav, moj dom“ itd. —

In nič manj navdušen kot g. svetnik — mislim — ni navdušena za Slovence njegova blaga sestra.

Kakor oaza, sem si rekel, da kakor oaza je njegov domek...

Koliko bi znal povedati ta domek o naših slovenskih težavah.....

DELAVSKA VPRAŠANJA.

Edina rešitev.

Danes gre za to, da se rešimo iz kapitalističnega objema, da si izvojemo svobodo, pravo in resnično svobodo, ki je bo deležen vsakdo. Danes gre za to, da si priborimo enakopravnost; toda ne tiste navidezne, pravne in politične enakopravnosti, temveč, da si priborimo tudi socialno enakopravnost. Vsi ljudje smo si enako v dolžnostih in pravicah. Svet in njegove dobrine so ustvarjene za vse. Zato imamo tudi o vsem pravico, da odločujemo.

Poleg vsega tega pa gre danes še za nekaj, namreč za to, kako rešiti se kapitalistične nadvlade, kako priboriti si svobodo in socialno enakopravnost, kako doseči socializacijo gospodarstva. To vprašanje, kako, po kateri poti in s katerimi sredstvi bomo dosegli svoj namen, je morebiti eno najtežjih vprašanj vseh časov. Tisoči in tisoči ponujajo svoje predloge, nasvete in rešitve in jih vsiljujejo ljudem z naravnost reklamno kričavostjo. Ljudje se jih oprijemljejo, pa jih kmalu razočarani spet opuste.

Toda, ali res ni rešitve, ali smo obsojeni, da živimo v neredu in sovraštvu in trpimo revščino, glad in krivico vse dni svojega življenja? Ali je Kristus zastoj govoril o ljubezni, pravičnosti in bratstvu, zastoj trpel in umrl na križu? Ali so ob 1900 letnici njegove smrti postali njegovi nauki zanič in nesposobni, da prinesejo luč v temo in red v ves svetovni nered?

Rešitev je — samo ena — v imenu Kristusovem. Razpršimo meglo okoli sebe, da nam ne bo zastirala svobodnega razgleda, bodimo samostojni in ne pustimo si vplivati od sovražnih nam hujskačev, bodimo katoliški Slovenci skozi in skozi, vedno in povsod! Črpajmo novih sil in moči samo pri svojem vrelcu — v naukih Kristusa in Njegove Cerkve! To je edina rešitev — po svojem svetovnem prepričanju ocenjevati vse dogodke na kulturnem, političnem in tudi gospodarskem polju, v svojem svetovnem prepričanju najti rešitev vseh važnih sodobnih vprašanj.

Drobne vesti — v deh, treh vrstah.

Po poročilu urada za posredovanje dela v Varšavi je brezposelnost v Poljski padla za 9.860 oseb v letu 1932. Letos januarja je bilo registriranih 231.239 brezposelnih.

Šesturni delavnik in petdnevni delovni teden je sklenil uvesti v vse obrate delovni odbor ameriške poslanske zbornice. Bomo videli.

Vindustrijskih podjetjih vrbaske banovine je bilo v preteklem letu 784 nesreč uri delu, od teh je bilo 14 smrtnih.

Brezposelnost na Švedskem, kakor poročajo, stalno pada in imajo sedaj „samo“ 160.000 delavcev brez dela.

Zaradi krize je bilo v letu 1932 iz Francije poslanih 300.000 inozemskih delavcev v svoje države.

Delovni čas 48 ur na 40 ur tedensko je znižalo veliko optično podjetje Zeiss v Jeni (Nemčija). Plače so ostale večinoma nespremenjene.

Tudi v Švici brezposelnost „stalno“ pada in imajo trenutno „le“ 160.000 brezposelnih delavcev.

Vsak tretji Newjorčan je danes brez dela in skupno z nepreskrbljenimi družinskimi člani je v New Yorku sedaj brezposelnih 2 milijona 650 tisoč ljudi.

20 milijard posojila namerava najeti francoska vlada za razna inesticijska dela, da ž njimi zmanjša brezposelnost.

V Aystriji je bilo lani odpuščenih 10% vseh državnih namsencev.

Smrtnih nesreč je bilo v l. 1932 na vseh rudnikih v holandskem Limburgu 26. Bodimo pripravljene, ker ne vemo ne ure, ne dneva!

167 tisoč delavcev je na Slovaškem brez dela. Kritičen položaj je zlasti v goratih krajih, kjer nimajo delavske družine niti za sol.

V Zagorju ob Savi bo najbrž še zadnjih 700 rudarjev postavljenih na cesto, ker namerava Trboveljska premogokopna družba rudnik popolnoma ustaviti. Prebivalstvo Zagorja upravičeno protestira proti odvzetju zadnje skorjice kruha.

Novo pjatiletko za uničenje verskega četa so pripravili v boljševiški Rusiji.

Karte za kruh so uvedli v Leningradu in Moskvi, kakor za časa največje lakote l. 1921.

SMEHA DVE KOŠARI.

Katehet je pri pouku o sv. spovedi dejal otrokom, da se morajo spovedati vseh težkih grehov, in da je koristno se spovedati tudi malih grehov. Na vprašanje, kaj mora storiti, če nima nobenega smrtnega greha, je odgovoril neki deček: Hitro bi ga storil.

* * *

Na meščanski šoli so razlagali zakonske zadržke. Pri ponavljanju je odgovorila ena deklica: „Če nobeden ne pride.“

* * *

Na vprašanje, č espada zakrament sv. zakona k zakramentom, ki se lahko večkrat ali samo enkrat prejmejo, je rekel deček: „Zakrament sv. zakona spada k zakramentom, ki se lahko večkrat sprejme, vendar je koristno in dobro, če ga sprejmemo samo enkrat in sicer v smrtni uri.“ Mislil in zamenjal ga je z zakramentom sv. poslednjega olja.

* * *

Katehet je razlagal besedo „Veliki četrtek“. Povedal je, da ga Nemci imenujejo „Gruendonnerstag“. Vprašal je potem otroko, če vedo e kake druge dneve, ki so imenovani po barvi. Odgovor je bil: Bela nedalja in — plav pondeljek.

* * *

Katehet je pripovedoval o lepi podobi Matere božje v župni cerkvi. Radovedna deklica pa je vprašala: „Gospod katehet, pri katerem fotografu se je pa dala Mati božja fotografirati?“

Banka Baruch ♦ Paris

Naslov za brzojavke:
JUGOBARUCH PARIS 22

15, rue Lafayette, 15

Telefon: Trinité 81-74
Trinité 81-75

Banka jugoslovanskih izseljencev v
Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu

Nakazuje denar v vse kraje Jugoslavije najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu.

Na izrecno zahtevo pošlje dinarske bankovce tudi v Holandijo.

Vsi poštni uradi v Holandiji sprejemajo vplačila na naš
ČEKOVNI RAČUN STEVILKA 145866

Položnice se dobe pri vseh poštnih uradih kakor tudi pri nas brezplačno. Hitra in točna postrežba.

AMSTERDAMSKA BANKA PODRUŽNICA HEERLEN

TU SE DOBE VEDNO
DINARJI PO NAJBOLJŠI
VALUTI.

Najboljsi in najprimernejši holandski kato-
liski dnevnik za Slovence v Limburgu je

IMBURGSCH DAGBLAD

S SVOJO VISOKO ZAVAROVALNICO

UPRAVA: HEERLEN, NOBELSTRAAT No 13.

PODRUŽNICE: KERKRADE, Einderstraat 38
SITTARD, St. Petrusstraat 4
MAASTRICHT, Stationstr. 43

Narocnina: cetrletno 2.65 fl, mesecno 0.90, in tedensko 0.20 fl.

Z.H.B. PIVO

MORATE ZAHTEVATI!
DOBITE GA POVSOD
ZALOGA

DEN HAAG

HEERLEN

TELEFON 205

Zahtevajte Z.H.B. pivo v steklenicah! Kdor ga enkrat poskusi, ostane stalen odjemalec